

HỒI 447

Dữ Hồ Mưu Bì

Khấu Trọng đến được Lạc Dương liền đến cửa thành xin cầu kiến Vương Thế Sung, khi gã vừa báo tên lên lập tức khiến Lang Phụng tự thân đến tiếp đón, sau khi hai người nói chuyện một lúc thì cả hai cùng ngồi xe ngựa mà vào cung.

Khấu Trọng trở về chốn xưa, thấy phố xá vẫn còn phồn hoa hưng thịnh, nghĩ tới không lâu nữa thành thị nổi tiếng chẳng kém gì Trường An này lại phải lâm vào cảnh binh đao thì lòng buồn ngùi cảm xúc.

Lang Phụng lại đổi lòng mà nói: “Thánh thượng mấy ngày nay thỉnh thoảng nhắc đến Thiệu soái, nhất định do người có dự cảm Thiệu soái đại giá quang lâm.”

Khấu Trọng trong lòng thì cười, ngoài mặt lại chẳng tỏ vẻ gì. Trong số tướng của Vương Thế Sung thì lão coi trọng Lang Phụng và Tống Mông Thu, cũng bởi vì hai người ngoài chút thuật luồn lách chốn quan trường, lại biết lấy lòng cả Vương Huyền Ứng Thái tử nữa, còn lại chẳng có tài năng gì hết.

Tần Thúc Bảo, Trình Giáo Kim đã bỏ đi, giờ chỉ còn đại tướng Trương Trấn Châu và Dương Công Khanh là hơn người, nhưng đáng tiếc lại bị bọn thân tộc họ Vương bài xích.

Trong dòng họ Vương chỉ có nhị công tử Vương Huyền Thứ là có chút tài năng, ngoài ra chẳng ai đáng bận tâm.

Một khi quân Đường công tới, có trời mới biết bao nhiêu người sẽ phản Trịnh mà quy Đường nữa đây. Vương Thế Sung khắt khe lại vô ơn, Lý Thế Dân hậu đãi hiền tài, chim khôn biết chọn cành mà đậu, chỉ riêng điểm này thì Khấu Trọng một mình làm sao ngăn được con sóng dữ, chỉ còn một biện pháp là phải đánh thắng một trận lớn để làm an lòng tướng sĩ, khiến bọn họ có muốn theo Lý tiểu tử thì cũng có chút e dè. Nhưng muốn thắng được đội hùng sư thân vệ hắc giáp tinh kỵ của Lý tiểu tử tung hoành vô địch, khí thế như mặt trời, lại được trang bị đầy đủ, huấn luyện ưu việt thì không phải là chuyện dễ dàng gì.

Lang Phụng lại tiếp: “Dương Công Bảo Khố chỉ là lời đồn, nên được mất cũng không có hề gì, chỉ cần Thiếu soái vì Thánh thượng mà dốc lòng thì chẳng phải đang nắm trong tay Bảo khố hay sao? Huống chi trong ba đồ thành lớn của nhà Tùy thì Lạc Dương chính là bảo tàng lớn nhất đó.”

Khấu Trọng thầm nghĩ tên Lang tiểu tử này tin tức cũng khá linh thông, hiểu được nội tình của Bảo khố nên thuận miệng hỏi: “Dương Văn Can làm loạn cuối cùng thế nào?”

Lang Phụng hừ lạnh nói: “Văn Can đáng chết, chỉ là một tổng quản Khánh Châu với lại sức của một bang phái địa phương mà dám dấy binh làm phản, thảm bại là cái chắc rồi. Bây giờ Kinh Triệu liên minh đã bị liệt vào hàng phản đảng, không còn được đặt chân vào Quan Trung nữa.”

Khấu Trọng hỏi: “Lý Thế Dân có lên ngôi Thái tử được không?”

Lang Phụng âm u cười đáp: “Lý Kiến Thành bị Dương Văn Can liên lụy nhưng may được các quý phi cầu xin, thêm vào bọn đại thần Phong Đức Di vì hấn mà năn nỉ Lý Uyên, kết quả khiến Kiến Thành phải khấu đầu tạ tội, lặn lội bò càng mới miễn cưỡng giữ được ngôi Thái tử. Lý Uyên lại quy tội cho Trung dẫn Vương Khuê, Hữu vệ suất Vi Đĩnh cùng Thiên sách binh tào Đỗ Yểm, cùng vài tên làm quỷ thế mạng khác để ổn định tình hình.”

Khấu Trọng lơ mơ không hiểu, không biết vì sao Vương Khuê, Vi Đĩnh lại dính vào việc này, nhưng biết Đỗ Yểm chính là nội gián của Dương Văn Can liền hỏi: “Dương Văn Can thì thế nào?”

Lang Phụng nói: “Loạn quân bị Lý Thế Dân đánh bại, toàn quân tan vỡ, chỉ có Dương Văn Can đơn thương độc mã chạy thoát, không rõ tung tích.”

Nghe Lý Thế Dân không được phong Thái tử thì Khấu Trọng lại có hy vọng, tiếp tục hỏi: “Thục Ni tiểu thư không bị gì chứ?”

Lang Phụng ngạc nhiên: “Lý Uyên đối với nàng chỉ thêm sủng ái, làm gì có chuyện?”

Đến lượt Khấu Trọng cảm thấy khó hiểu, ngạc nhiên nói: “Thục Ni tiểu thư với tên Dương... Dương Hư Ngạn có mối quan hệ mật thiết thì...”

Lang Phụng hạ giọng nói: “Thục Ni tiểu thư đã mang giọt máu của Lý Uyên. Con quý háo sắc kia chỉ sợ yêu thương còn chưa đủ, lấy gì mà lạnh nhạt nàng? Dương Hư Ngạn tuy có liên quan sâu xa với Dương Văn Can nhưng không tham gia phản loạn, Lý Uyên nghĩ đến tình xưa nên địa vị của hắn vẫn vững chắc như thường.”

Khẩu Trọng suýt chút nữa nói rõ Lý Uyên đã biết Dương Hư Ngạn là đệ tử của Thạch Chi Hiền, nghĩ thâm lão già thật là hồ đồ, hoặc là bên trong lại có uẩn khúc gì đó mà gã không biết.

Xe ngựa tiến vào Hoàng thành, gã thu nhiếp tâm tình, chuẩn bị ứng phó với lão hồ ly Vương Thế Sung.

oOo

Từ Tử Lăng nghênh ngang vào thành, theo chỉ dẫn của Cao Chiếm Đạo mà đi thẳng vào ngôi nhà lớn tổng đàn của Hoàng Nông bang báo tên cầu kiến. Thật ra không cần gã biểu lộ thân phận mà ngay khi gã vào thành thì người giữ cửa đã biết gã là ai mà ngầm phái người báo cho Trần Thúc biết. Đương nhiên chuyện này làm sao qua mắt được Từ Tử Lăng, cũng do đó mà gã biết hình dạng hai gã đã sớm được phân phát khắp các phân đà của Hoàng Nông bang để tiện bề giám thị hành động của bọn gã.

Trần Thúc, vị huynh đệ kết bái của Lôi Cửu Chỉ cũng là bang chủ Hoàng Nông bang này, y ước chừng năm mươi tuổi, cằm lơ thơ một chùm râu dê, thân hình trung bình, ngũ quan đoan chính, ánh mắt thì linh hoạt, đích thực có khí độ của bang chủ.

Hắn ra vẻ nhiệt tình, sau mấy lời khách sáo thì hai người cùng ngồi uống trà với nhau.

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Tại hạ có vài lời với Trần bang chủ."

Trần Thúc đứng là tay sành sỏi, biết ý gã nên căn dặn bọn bang chúng ra ngoài rồi nghiêm mặt đáp: "Trần Thúc này lâu nay vẫn ngưỡng mộ Từ gia, cho dù không có quan hệ gì với Cửu Chỉ thì Trần Thúc ta vẫn có thể đem thân khuyến mãi làm việc cho ngài, hướng hồ ta lại là huynh đệ kết bái của Cửu Chỉ chứ."

Hắn nói đích thực khẩn thiết, nếu không phải đã biết rõ chân tướng, Từ Tử Lăng nhất định sẽ không chút nghi ngờ, nhưng giờ chỉ cảm thấy giả dối đến mức nực cười.

Trần Thúc giả vờ vô ý hỏi: "Thiếu soái không cùng Từ gia đến đây ư?"

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng đáp: "Thiếu soái có chuyện quan trọng nên không đi cùng, ta đến Hoàng Nông chỉ để thông báo cho bọn Cao Chiếm Đạo để họ có thể yên tâm mà lên đường."

Trần Thúc nhú mào nói: “Quý Chúc vừa ra khỏi thành tiếp ứng cho một nhóm binh mã, chẳng biết khi nào trở về.”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Bọn họ đi rồi!”

Trần Thúc la lên thất thanh: “Cái gì?”

Từ Tử Lăng bình tĩnh gần giọng nói như cười: “Trần gia nên nghe cho kỹ từng lời của Từ Tử Lăng ta, nếu không phải niệm tình ngài là huynh đệ kết nghĩa của Lôi Cửu Chỉ, lại từng giúp đỡ bọn ta thì ta đã dùng vũ lực giải quyết nhanh gọn rồi.”

Trần Thúc biến sắc nói: “Từ gia nói lời này là ý gì?”

Từ Tử Lăng hai mắt sáng rực, chăm chăm nhìn hấn: “Trần gia cũng là một hán tử, nên tự hiểu rõ, đừng để ta phải phí lời. Người của Thiên Sách Phủ vẫn chưa đến, chỉ bằng chúng ta nhân cơ hội này để tìm ra một biện pháp chu toàn cho cả hai bên, đừng để hai bên phải động thủ đến mức người chết ta sống.”

Trần Thúc ngạc nhiên đến đờ cả người.

Hoàng Nông bang rốt cuộc cũng chỉ là một bang phái nhỏ ở châu quận, dù có Thiên Sách Phủ chống lưng nhưng dám chọc giận hai nhân vật nổi danh thiên hạ như Từ Tử Lăng và Khấu Trọng thì chỉ là một việc bất trí.

Từ Tử Lăng vừa cương, vừa nhu để cho đối phương có cơ hội hạ đài, hạ giọng nói: “Ta đương nhiên hiểu rõ Trần gia cũng vì tình thế bất đắc dĩ, không muốn đắc tội với người của Lý gia, hơn nữa quân Đường sau này đánh tới thì không còn đường mà chạy, vì thế cho dù chúng ta biết Trần gia ám trợ Lý Thế Dân nhưng vẫn có thể bỏ qua cho người, nhưng đã sai một lần thì không nên lầm lỗi nữa, ta và Khấu Trọng là người có ân báo ân, có oán báo oán.”

Có oán báo oán vốn không phải là tác phong của Từ Tử Lăng nhưng để đạt đến mục đích đành phải nói ra.

Trần Thúc đột nhiên như già thêm vài năm, cặp mắt chán chường nói: “Bảo ta làm sao có thể nhìn mặt Cửu Chỉ đây! Người của Hưng Xương Long là Bốc Đình và Điền Tam Đường đã đến đây nói rõ nặng nhẹ cho ta, nếu thật chỉ mình ta thì đã bỏ đi từ sớm, nhưng ta lại không nhẫn tâm nhìn các huynh đệ theo ta mà lâm vào cảnh nhà tan người chết.”

Rồi hấn ngẩng đầu nói: “Từ gia đi đi, có lẽ chúng đã vào thành!”

Từ Tử Lăng nói một cách quả quyết: “Ta mà bỏ đi thì Trần gia sẽ ra ăn nói sao đây? Yên tâm đi, ta có thể từ Quan Trung đến đây thì tự nhiên cũng có thể từ đây mà đi. Chỉ hy

vọng Trần gia có thể ghìm cương kịp lúc, giờ cao đánh khẽ mà bỏ qua cho bọn Cao Chiếm Đạo, nếu không cho dù ta biết người có chỗ khổ tâm thì Khấu Trọng cũng không bỏ qua đâu!”

Đồng thời tự trách hai gã quá sơ ý, hồ đồ chọn địa điểm hội hợp ở Hoàng Nông, quên mất là Lý Thế Dân có thể từ Hung Xương Long mà tuy ra quan hệ giữa hai gã và Hoàng Nông bang.

Trần Thúc quả quyết nói: “Từ gia có thể lấy đức báo oán, Trần Thúc này nhất định sẽ có hồi báo, giờ thì ngài lập tức rời đi, để ta ứng phó với người Thiên Sách Phủ.”

Từ Tử Lăng đưa mắt ra hiệu, ám thị đã có địch nhân ở gần đây rồi cao giọng nói: “Các huynh đệ Đồng Hung Xã đã đi rồi, ta phải lập tức lên đường đến chỗ hẹn với bọn họ ở Quan Quân.”

Quan Quân ở phía nam Hoàng gia, cũng là vùng đất của Chu Xán, là nơi Lý phiệt không làm gì được, gã nói đến đó hội hợp thật hợp tình hợp lý.

Trần Thúc là tay lão luyện, hiểu ý bèn đáp: “Từ gia từ xa đến đây, sao không cho Trần Thúc này làm chủ, dùng cơm trưa xong hẵng đi, ta sẽ chuẩn bị xe ngựa, cam đoan có thể đuổi kịp mọi người.”

Từ Tử Lăng đứng dậy nói: “Không nên chậm trễ, hảo ý của Trần gia xin nhận, ngày sau gặp lại sẽ đến nơi đây uống rượu say sưa một bữa.”

Rồi âm thầm ra hiệu bảo Trần Thúc rời khỏi sảnh.

Trần Thúc cũng lạnh lẽo, lập tức đáp: “Từ gia đợi một lát, ta có vật xin nhờ người giao cho Cửu Chỉ, ta đem ra ngay đây.”

Dứt lời thì hần lại càng lo lắng ưu tư, tuy nói Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ, nhưng Thiên Sách Phủ cũng không phải tay vừa, nếu Từ Tử Lăng gặp chuyện ở đây thì Khấu Trọng không huyết tẩy Hoàng Nông bang mới là chuyện lạ.

Từ Tử Lăng ngồi xuống, dõi theo bóng của Trần Thúc khuất sau cửa rồi bỗng dưng quát lớn: “Trần Thúc ngươi dám bán đứng ta!”

Cửa sổ đều bị bể nát, địch nhân như nước đổ ào vào phòng.

oOo

Khấu Trọng được tiếp tại ngay biệt viện được dùng để bàn chính sự của Vương Thế Sung, lại có cả Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Thứ, Tống Mông Thu cùng Lang Phụng, tất cả đều là người thân cận bậc nhất của Vương Thế Sung.

Sau khi tất cả đã ngồi yên chỗ, Khấu Trọng lắc đầu nói: “Quân Đường rốt cuộc đã xuất quan!”

Vương Thế Sung hơi kinh ngạc, nhú mày nói: “Thiếu soái có thể nói rõ hơn không?”

Khấu Trọng nói: “Quân Đường dùng khinh kỵ chuyển lương đến Quan Đông, đại quân đi theo đằng sau.”

Vương Huyền Ứng khinh thường đáp: “Thiếu soái nhập quan đã lâu, nên không hiểu tình hình quan ngoại. Tuy có việc điều động quân nhưng là vì Tống Kim Cương mượn chiến mã của Đột Quyết, lại tập kết binh mã ở biên giới Tịnh Châu phía bắc Thái Nguyên, có thể đánh xuống phía nam tấn công Thái Nguyên vốn là cội nguồn của Lý gia. Nghe nói Lý Uyên đã phái Lý Nguyên Cát trấn thủ Thái Nguyên, đương nhiên phải chuẩn bị lương thực để chi viện rồi.”

Khấu Trọng đoán được tay chân của Đông Đột Quyết sẽ thừa cơ làm khó dễ, nhưng gã không nghĩ Lý Nguyên Cát được cử đi ứng phó, chỉ thấy Lý Thế Dân thủ đoạn thật cao thâm khó lường, quả thật khiến người khác đau đầu.

Vương Huyền Thứ tiếp: “Tình thế của Lý gia lúc này không được lạc quan, vì Vương Hành Bản ở Bồ Phản đã xung thân với Đông Đột Quyết khiến thế lực Lý gia tại Thái Nguyên bị suy yếu nghiêm trọng. Giờ họ Vương và họ Tống liên kết thì quân họ Lý ở Thái Nguyên sẽ ở vào thế lưỡng đầu thọ địch.”

Tống Mông Thu vui vẻ trước mối họa của kẻ khác: “Tống Kim Cương nhắm trúng thời cơ, thừa dịp Dương Văn Can nổi loạn thì tấn công, khiến tình thế càng khó khăn hơn, đúng là yếu chỉ của binh gia tấn công vào lúc địch không phòng bị.”

Vương Thế Sung thì không dám coi thường tài trí của Khấu Trọng, hỏi: “Thiếu soái thấy thế nào?”

Khấu Trọng vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa hết những tin tức này, hỏi: “Vương Hành Bản là ai?”

Lang Phụng đáp: "Vương Hành Bản vốn là tướng của nhà Tùy, tại Bồ Phán mà dấy binh làm loạn, danh nghĩa thì quy thuận nhà Đường, nhưng đã mấy lần cự tuyệt không đến Trường An theo lệnh của Lý Uyên, giờ thì hẳn cuối cùng đã làm phản rồi."

Khấu Trọng khẳng định Lý Nguyên Cát không phải là đối thủ của Tống Kim Cương, cuối cùng cũng phải đợi Lý Thế Dân đích thân ứng phó, nhưng nếu thế thì hẳn làm sao còn sức đánh Lạc Dương? Gã cảm thấy sự tình không phải chỉ có vậy, chỉ đành hỏi tới: "Dư nghiệt của quân Ngõa Cương lúc này thế nào?"

Vương Thế Sung đáp: "Quân Ngõa Cương chỉ còn lại đội quân của Lý Thế Tích đã quy hàng nhà Đường, vẫn không chế một vùng rộng lớn tận đến biển đông, phía nam đến Hoàng Hà, tây đến Dương Châu, bắc đến Ngụy quận, nhưng nếu Đậu Kiến Đức phá được Vũ Văn Hóa Cập, cùng ta nam bắc tấn công thì chẳng ai có thể cứu được gã họ Từ đâu!"

Khấu Trọng đột nhiên hiểu ra, nói lớn: "Ta biết rồi!"

Mọi người ngạc nhiên nhìn gã.

Khấu Trọng nói: "Lý Thế Dân cố ý muốn cho Lý Nguyên Cát bị đánh bại!"

Vương Thế Sung nhíu mày hỏi: "Bình bại như núi đổ, có lý nào hẳn lại muốn thế?"

Khấu Trọng đáp: "Nếu bình thường thì hẳn sẽ không làm chuyện ngu xuẩn đó, nhưng trong tình thế thù trong giặc ngoài thì Lý Thế Dân đành đi vào nơi nguy hiểm để tìm được chốn an toàn, hẳn thật cao minh, ngoài Lý tiểu tử ra chắc không ai nghĩ ra được chuyện này đâu!"

Mọi người vẫn chưa hiểu, đợi gã nói tiếp.

Khấu Trọng tiếp lời: "Trước tiên phải nói đến giặc ngoài, nếu Lý Thế Dân trấn thủ Thái Nguyên thì cục diện sẽ như thế nào?"

Vương Thế Sung khẽ run đáp: "Đúng thế, nếu Lý Thế Dân trấn thủ Thái Nguyên, hẳn là kẻ thù thành đứng đầu thiên hạ, Tống Kim Cương tuy mạnh nhưng giỏi lắm cũng chỉ rơi vào giăng co mà thôi."

Khấu Trọng nói: "Nhưng việc này chẳng lợi cho nhà Đường chút nào, một khi Lý Thế Tích bị Thánh thượng cùng Đậu Kiến Đức liên thủ đánh bại thì liên hệ giữa Thái Nguyên và Quan Trung bị cắt đứt, lúc ấy Lý Thế Dân chỉ còn nước rời bỏ Thái Nguyên mà thôi!"

Vương Huyền Thứ biến sắc: "Thiếu soái muốn nói Lý Thế Dân muốn dụ quân nam hạ bằng cách hy sinh Lý Nguyên Cát hay sao?"

Khấu Trọng ngắt lời nói: “Nếu Lưu, Tống án binh bất động, biên cương phía bắc có Đông Đột Quyết, Lý phiệt vừa phải đánh nhau với Hiệt Lợi vừa phải bắc chinh Lưu, Tống, thật không sáng suốt chút nào. Nhưng ngày nào chưa tiêu diệt được Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương thì Lý Thế Dân không thể an tâm tiến quân về phía đông, giờ chỉ còn cách dụ Lưu, Tống dẫn quân tiến sâu vào Thái Nguyên, dựa vào thủ pháp trước giờ của Lý Thế Dân, dùng trúc lũy phòng thủ, rồi cắt đứt đường lương thực. Khi địch lâm vào thế yếu, thiếu lương thì dẫn binh phản kích, Thánh thượng thấy thế nào?”

Vương Thế Sung hít sâu một hơi: “Đây là ý giặc ngoài, còn nội loạn là thế nào?”

Khấu Trọng đáp: “Chính là liên quan đến đấu tranh trong nội bộ Đường thất, theo tình thế hiện giờ thì đại loạn do Dương Văn Can không làm cái ghế Thái tử của Lý Kiến Thành lung lay. Trước giờ Kiến Thành và Nguyên Cát cùng phản đối việc Thế Dân đông chinh, sợ rằng thanh thế của hắn càng ngày càng lớn, xuất quan rồi thì khó mà kiềm chế được. Vậy nên Lý Thế Dân lấy thoái làm tiến, khi Nguyên Cát đến Thái Nguyên rồi bị kèm chế, thì bản thân có thể tự mình đưa quân đến chi viện.”

Vương Huyền Ứng phấn khích: “Đây chính là lúc thích hợp để tấn công Quan Trung!”

Khấu Trọng thở dài: “Nếu Đậu Kiến Đức hạ được Vũ Văn Hóa Cập, Lý Thế Tích tự mình còn lo không xong thì chính là thời cơ tốt tấn công Quan Trung. Nhưng nếu ta tính không sai thì Lý Thế Dân xuất binh ra quan ngoại có ba cái lợi, vừa có thể chi viện Thái Nguyên, vừa có thể kiềm chế Thánh thượng, khiến đại quân của ngài không thể toàn lực đánh Lý Thế Tích nhưng lợi hại nhất là nếu Thánh thượng khởi binh tấn công thì chính là rất hợp với ý của hắn!”

Vương Thế Sung cười lớn: “Thiếu soái phải chẳng coi trọng Lý Thế Dân quá hay sao? Chúng ta chỉ cần khiến cho hắn quay về quan nội, lại khiến Lý Nguyên Cát cô lập ở Thái Nguyên là được. Nếu Thiếu soái chịu làm quân sư cho ta thì đại sự lẽ nào không thành?”

Đây chính là mục tiêu khiến Khấu Trọng tới Lạc Dương, gã đã đoán đúng Lý Thế Dân tạm thời không để ý Lạc Dương, nay tình thế lại đảo ngược, nếu như quân Trịnh công Đường thì bên ngoài Lý Thế Dân lâm vào thế bị động nhưng thật ra quyền chủ động tất cả ở trên tay hắn.

Khấu Trọng biết mình biết ta, cho dù là võ công hay binh pháp, gã chỉ giỏi công chứ không giỏi thủ, cho dù là thủ thành thì gã cũng dùng kỳ binh đột kích là chính.

Lý Thế Dân chẳng những thiện công mà thủ cũng giỏi, nếu Khấu Trọng công mà hấn thủ thì không biết kết quả thế nào đây?

Nghĩ thế bèn cười khở: “Thánh thượng tin được tiểu đệ sao?”

Vương Thế Sung thần nhiên đáp: “Môi hở răng lạnh, hiện tại liên kết thì hai bên cùng có lợi, sao ta lại không tin ngươi?”

Khấu Trọng phấn khởi tinh thần, quả quyết nói: “Được, cứ như thế, ngày nào chưa phá được Quan Trung thì chúng ta vẫn đồng vai tác chiến!”

Vương Thế Sung truyền lệnh xuống: “Lập tức gọi Trương Trấn Châu, Dương Công Khanh về đây, hung suy của Đại Trịnh đều nhờ vào trận chiến này cả.”

Mọi người đồng thanh nhận lệnh.

- o O o -